

*Класика е това, което на всеки
му се иска да е прочел, но никой
няма желание да чете!*

Марк Твен

ИСТОРИИ ОТ АМЕРИКАНСКИ ПИСАТЕЛИ

Марк Твен
Франсис Брет Харт
Ърнест Томпсън Ситън
О. Хенри
Джек Лондон

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

©Предпечатна подготовка Паритет ООД
ИСТОРИИ ОТ АМЕРИКАНСКИ ПИСАТЕЛИ

Автори: Марк Твен, Франсис Брет Харт,
Ърнест Томпсън Ситън, О. Хенри, Джек Лондон; 228 стр.
Преводачи: Христо Кънев, Сидер Флорин, Таня Балова,
Тодор Вълчев, Мария Хаджиянкова.

В този сборник са събрани разкази и новели на американски писатели, представители на поколение, оставило ярка следа в световната литература – популярните Марк Твен, О. Хенри, Джек Лондон и не толкова известните на широката публика Франсис Брет Харт и Ърнест Томпсън Ситън. Очакват ви интересни сюжети, очарователни персонажи и неочаквани развръзки. Стилотовете на авторите са различни – лежерен и хумористичен при някои, аристократичен или реалистичен и суров при други, но удоволствието от четенето на всеки един от авторите е винаги голямо.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com - 20% отстъпка!**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-343-5

Досега в „Колекция класика“

1. Истории от американски писатели – Марк Твен, Франсис Брет Харт, Ърнест Томпсън Сътън, О. Хенри, Джек Лондон
2. Разкази от английски писатели
3. Франсис Брет Харт. Разкази
4. Руски народни приказки

Очаквайте

1. Андрей Платонов. Разкази
2. Хумористични разкази – М. Твен, О. Хенри, Р. Бенчли, А. К. Дойл, Дж. К. Джеръм, Ч. Левър, Х. Х. Мънро (Саки), С. Чорни, А. Аверченко, А. Чехов
3. Ги дьо Мопасан. Избрано
4. Едгар Алън По. Разкази
5. Повести от руски писатели – Л. Толстой, Ал. Толстой, А. Платонов
6. Артър Конан Дойл. Разкази
7. Приказки. П. Бажов, Н. Лесков, В. Гаршин, Д. Мамин Сибиряк, Братя Грим, Х. К. Андерсен, О. Уайлд, Г. Райчев, Е. Пелин
8. Разкази от руски писатели – А. Пушкин, И. Тургенев, А. Чехов, А. Куприн, И. Бунин, М. Булгаков, А. Платонов.
9. Джеръм К. Джеръм
10. Кратки разкази от цял свят

СЪДЪРЖАНИЕ

Марк Твен

Моята първа лъжа

превод Христо Кънев 8

За пушенето и пиенето

превод Христо Кънев..... 11

Първата ми литературна авантюра

превод Христо Кънев 13

Как станах редактор

превод Христо Кънев 17

Укротяването на велосипеда

превод Христо Кънев 24

Франсис Брет Харт

Дясното око на коменданта

превод Сидер Флорин 39

Най-високият прилив

превод Сидер Флорин 54

Ърнест Томпсън Ситън

Снап. Историята на един бултериер

превод Тая Балова 70

О. Хенри

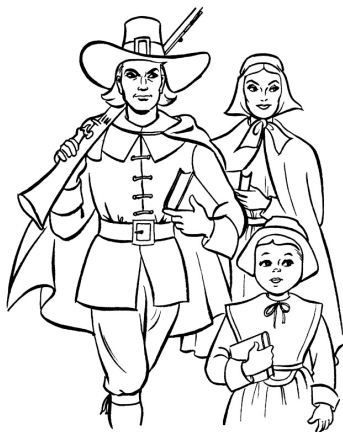
Откуп

превод Тодор Вълчев 94

С парадния костюм	
<i>превод Тодор Вълчев</i>	105
Злато и любов	
<i>превод Тодор Вълчев</i>	117
Наивници в джунглата	
<i>превод Тодор Вълчев</i>	129
Вожда на червенокожите	
<i>превод Тодор Вълчев</i>	140
Квадратурата на кръга	
<i>превод Тодор Вълчев</i>	160
Джек Лондон	
Болестта на самотния вожд	
<i>превод Мария Хаджиянкова</i>	170
Кафявият вълк	
<i>превод Таня Балова</i>	185
Под палубната тента	
<i>превод Сидер Флорин</i>	213

МАРК ТВЕН (1835-1910)

Марк Твен се ражда през 1835 година, когато Халеевата комета преминава близо до Земята. Умира на 21 април 1910 година от сърдечен удар – отново, когато кометата минава покрай Земята.

„Не искам да си развалям отношенията нито с рая, нито с ада. Имам приятели и на двете места.“

Марк Твен

Моята първа лъжа

Първата си лъжа не помня, беше много отдавна; но доста добре си спомням втората. Тогава бях на девет дена и вече бях забелязал, че ако ме боцка някаква карфичка и оповестя това по общоприетия начин, веднага започват да ме гаят, глезят и да ми съчувстват. Отгоре на всичко ми даваха и допълнителни дажби извън часовете за хранене. Човешко беше да се стремя към тези облаги и аз се поддадох. Излъгах за карфичката – престорих се, че ме боде, без изобщо да има такова нещо.

Карфичка не беше намерена и близките ми разбраха, че лъжците в света са се увеличили с още един. Защото, осенени от изключително вдъхновение, презряха един иначе обикновен, но рядко забелязван факт: почти всички лъжи са действия и речта не взема никакво участие в тях. Навлизайки в същността на въпроса, те разбраха, че хората без изключение са лъжци още от люлката, че започват да лъжат, щом отворят сутрин очи, и продължават така, без отдих и по-

чивка, докато си легнат вечерта.

Англичаните имат изключително странни схващания. Нищо не е в състояние да ги накара да кажат лъжа. Освен, разбира се, когато изхождат от високи морални принципи в политиката или религията. Да излъжат, за да получат дори най-нищожната лична облага, е съвсем невъзможно за тях. Толкова са фанатични, че понякога ме карат да се срамувам от себе си. Те не лъжат даже на шега. Не лъжат даже ако в лъжата липсва и намек за вреда или полза на когото и да било. Колкото и да е странно, това все пак ме потиска и непрекъснато губя форма.

От двадесет и пет години имам приятел англичанин. Така се случи, че вчера като пътувахме към центъра, на горния етаж на автобуса, му казах една лъжа – смекчена, разбира се... Напоследък сякаш само такива лъжи казвам, толкова е намаляло търсенето. Обяснявах му как съм се измъкнал от едно неудобно положение в Австрия миналата година. Кой знае какво е могло да ме сполети, ако не съм се бил сетил да кажа на полицаите, че сме от един род с Уелския принц. Това изведнъж оправило работата и те ме пуснали. Дори ми се извинили, станали ужасно внимателни, ласкави и сърдечни, чудели се как да ми угодят, обяснили ми как се е стигнало до тази грешка, обещали да

обесят виновния полицай, изразили надежда, че ще забравя случилото се и няма да споменавам за него; уверил съм ги, че могат да разчитат на мене. Приятелят ми каза строго:

– И това наричаш смекчена лъжа? Къде ù е смекчението?

Обясних му, че смекчението се състои във формата на моето изявление пред полицаите:

– Аз не твърдах, че съм член на кралското семейство; казах само, че с принца принадлежим към един и същ род – като, разбира се, има предвид човешкия род въобще, и ако тези хора бяха малко по-проницателни, щяха да разберат. Няма да наливам мозък в главите на полицаите, дума да не става!

– А как се чувстваше след тази постъпка?

– Бях, разбира се, разстроен, че полицаите не ме разбраха правилно, но тъй като не бях излъгал, нямах никакво основание да се тревожа и да не спя по цели нощи.

Приятелят ми си поблъска главата с този случай, огледа го от всички страни и каза, че според него смекчението е само по себе си лъжа, защото представлява заблуждаващо премълчаване на един пояснителен факт; така че в действителност съм си послужил с две лъжи, а не с една...

За пушенето и пиенето

В един вестник от Сандвичевите острови, който мой приятел ми изпрати от това спокойно, далечно кътче на света, прочетох интересен пасаж. Съвпадението между моя собствен живот и описаното от покойния господин Бентън е толкова поразително, че не мога да не го публикувам заедно с малък коментар. Откъсът гласи:

„Колко затрогваща е почитта, която покойникът многууважаван Т. Х. Бентън отдава на майка си и нейното влияние! „Майка ми ме посъветва никога да не употребявам тютюн; от този момент до ден днешен не съм се докосвал до него. Помоли ме също да не играя комар и аз никога не съм играл. Дори не мога да позная кой от играчите губи и кой печели. Майка ми ме предупреди и за алкохола и цялата твърдост, която притежавам в момента, и всички добри качества, придобити от мен, дължа на факта, че съм се придържал към нейните благочестиви и полезни съвети. Когато бях на седем години, тя ме помоли да не пия и аз поех обет за пълно въздържание; заслугата, че

можах да устоя цял живот, е само на майка ми.“

Не съм срещал нищо по-интересно. Това е почти точно копие на собствения ми морален успех – само че в моя случай вместо майка имаше баба. Много добре си спомням как баба, тази мила старица, ме посъветва да не употребявам тютюн! Тя ми каза: „Пак ли, кучи сине? Да не съм те видяла втори път да дъвчеш тютюн преди закуска, иначе, кълна се, ще те пребия от бой!“ И досега не посягам към тютюна толкова рано сутрин.

Баба ме посъветва и да не играя комар. Веднъж тя ми прошепна: „Веднага да хвърлиш тези празни карти! Два чифта и вале имаш, тъпако, а оня държи флош!“

Оттогава до ден днешен не съм играл комар – нито веднъж – без „резервно“ тесте в джоба си. Не мога да позная кой ще загуби, щом аз не раздавам картите.

Когато бях на две години, баба ме помоли да не пия и взех решение за пълно въздържание. Заслугата, че съм се придържал към него и съм се радвал на благотворното му влияние през целия си живот, е само нейна. От този ден не съм слагал капка вода в уста.

Първата ми литературна авантюра

На тринадесет години бях много умно дете – дори, както си мислех тогава, необикновено умно. По онова време направих първите си стъпки в журналистиката и най-неочаквано за мен то предизвика голяма сензация сред обществото. Аз, естествено, се почувствах много горд. Работех като печатарски чирак; бях схватлив и амбициозен. Чичо ме беше взел на работа във вестника си „Ханибъл Уийкли“ – два долара годишно в предплата и петстотин абонати, които плащаха абонамента си в натура: дърва за огрев, зеле и негодни за продан репи. Един прекрасен летен ден той реши да замине за една седмица и ме попита дали бих могъл да издам поредния брой на вестника, както трябва. Ах! Как ми се щеше да опитам! Хигинз издаваше конкуриращия ни вестник. Напоследък той страдаше от несподелена любов и една нощ негов приятел намерил върху леглото му бележка, в която клетникът съобщавал, че повече не може да издържа и отива да се удави в Бейр Крик. Приятелят изтичал ведна-

га натам и сварил Хигинз точно като прецапвал обратно към брега. Решил, че не си струва да се дави. Няколко дена в градчето се говореше само за това, но Хигинз дори не подозираше. Реших да използвам прекрасната възможност. Описах подробно и жлъчно случката и я илюстрирах със зловни карикатури, издялани с ножче върху гърба на дървени букви – на една от тях Хигинз газил в реката по риза, с фенер, и мери дълбочината с бастун. Тази история ми се струваше страхотно смешна и дори през ум не ми минаваше какво морално падение представлява подобна публикация. Доволен от постигнатото, потърсих други светове, достойни за завладяване. Хрумна ми, че би се получил хубав, интересен материал, ако обвиня редактора на един вестник от близък провинциален град в долно мошеничество и го погледам „как се гърчи“.

Така и направих. Материалът представляваше пародия на „Погребението на сър Джон Муър“, при това доста груба пародия.

После написах злобен памфлет по адрес на двама видни граждани – не че бяха направили нещо, а просто защото реших, че е мой дълг да освежа вестника.

Не пропуснах да поухапя и най-новия пришълец – знаменитостта на деня, превъзходния ши-

вашки калфа от Куинси. Той беше надуто конте, най-фрапантно облеченият мъж в целия щат, и изпечен покорител на женски сърца. Всяка седмица поместваше в „Ханибъл Уийкли“ превзети „стихове“ по адрес на най-новото си завоевание. Последната му творба бе озаглавена „На Мери от Х...“, което, разбира се, значеше „На Мери от Ханибъл“. Но докато набирах стихотворението, изведнъж ме разтърси от глава до пети една изключително смешна според мен мисъл, която изразих в хаплива подлистна бележка. Тя гласеше: „Този път сме склонни да затворим очи, но това не бива да се повтаря. Господин Д. Гордън Ранълз трябва веднъж завинаги да разбере, че ние държим на репутацията си, и в бъдеще, когато поиска да общува с приятелките си в Х..., ще се наложи да потърси друг начин, извън страниците на този вестник.“

Броят излезе. Можех ли да допусна, че тези мои дребни закачки ще привлекат толкова внимание!

За първи път „Ханибъл Уийкли“ се разграби – нещо нечувано дотогава. Целият град се вълнуваше. Хигинз пристигна рано сутринта с двуцевка. Разбрал, че го е очернил един хлапак (както той ме нарече), просто ми издърпа ушите и си отиде: но до вечерта се отказа от поста си и

напусна града завинаги. Калфата довгаса с голямата ютия и ножиците. Той също ме пренебрегна като противник и още същата нощ замина за Юга. Героите на памфлета дойдоха, заплашвайки със съд за клевета, обаче си отидоха, огорчени от моето нищожество. Провинциалният редактор връхлетя на другия ден с боен вик на уста, готов да пие кръв; в края на краищата добродушно ми прости и ме покани в дрогерията да измием враждата с приятелска чаша сироп против глисти. Това беше неговата малка шега.

Когато чичо се върна, много се ядоса. Този гняв ми се стори несправедлив, като се има предвид тласъкът, който бях дал на вестника. Според мене чичо най-първо трябваше да е благодарен, задето се е отървал, понеже само късното му завръщане го избави от нарязване на парчета, удар с томахавка, съд за клевета и куршум в главата. Все пак той омекна, като прегледа сметките и видя, че съм осигурил нечувания брой от тридесет и трима нови абонати. За доказателство му показах дървата за огрев и зеленчуците – зеле, боб и негодни за продан репи, – достатъчни да хранят семейството ни цели две години!